

KATEDRÁLNY INFOLIST

5.11. – 11.11.2012

farský týždenník, číslo 42/2012, ročník VI.

Liturgický kalendár:

Pondelok	5.11.	Sv. Imricha	lib. spom.
Piatok	9.11.	Výročie posviacky Lateránskej baziliky	sviatok
Sobota	10.11.	Sv. Leva Veľkého, pápeža a učiteľa Cirkvi	spomienka
Nedeľa	11.11.	32. NEDEĽA V OBDOBÍ „CEZ ROK“	

Prosba o vianočný strom

Prosíme o pomoc s vianočným stromom do Katedrály - ak niekto má strom, ktorý by chcel podarovať, radi ho prijmeme. A ak by ho niekto chcel na výmenu za mladý stromček, radi ho zabezpečíme.

Rekolekcie kňazov

V pondelok sa budú konať rekolekcie kňazov obidvoch dekanátov.

Kňazi nášho dekanátu sa stretnú na Fončorde, kde bude sv. omša o 9:30

V Katedrále sv.omša o 8:30 nebude a takisto ani dopoludňajšia spovedná služba.

Úplné odpustky

V dňoch do 8. novembra môžeme získať úplné odpustky raz denne vždy pre jednu dušu v očistci a to za nasledovných podmienok:

- Veriaci, ktorý v uvedené dni navštívi cintorín a aspoň myslou sa pomodlí za zosnulých.

Okrem tohto odpustkového úkonu treba splniť tri podmienky: sv. spoveď (byť v milosti posväcujúcej), sv. prijímanie (najlepšie v ten deň) a modlitba na úmysel Svätého Otca (Otčenáš, Zdravas' a Sláva).

V utorok 6. novembra bude Dušičková pobožnosť v krypte po večernej svätej omši pre mládež.

Prosba

Riaditeľka Domu pre núdzných na Tajovského ulici prosí o pomoc so zimnou obuvou, ktorú môžete prinášať priamo do Domu pre núdzných.

1150. VÝROČIE PRÍCHODU
SVÄTÝCH CYRILA A METODA

ROK SV. CYRILA A METODA

Národné, štátne a kresťanské počiatky Slovákov pred Rastislavom (II.)

Náboženstvo kráľa Sama a Slove- nov

Šlachetný Samo sa vedel obetovať pre dobro Slovenov, i keď nebol kresťan. Možno bol židovský kupec, akých vtedy bolo dosť v Európe a na blízkom Východe. Naznačovalo by to jeho meno Samo, pravdepodobne skrátaná forma Samuela. Alebo – ako uvádzajú iné pramene – bol Kelt. To však nie je podstatné. Dôležité je to, že miloval našich utláčaných predkov a pomohol im. V tom čase starí Slováci boli okrem južnej časti Samovej ríše (okolo Blatného jazera) pravdepodobne z veľkej časti pohania.

Najvýznamnejší byzantský historik 6. storočia Prokopios o náboženskom živote Slovanov napísal: „Uznávajú, že je jediný Boh, tvorca blesku a Pán všetkého; obetujú mu hovädzí dobytok a iné obetné zvieratá. O osude nič nevedia a vôbec neuznávajú, že by mal nad človekom nejakú moc. Uctieujú rieky a nymfy a niektoré božstvá, všetkým obetujú a *pri obetiach veštia*” (Historiai, III, 14).

Misie medzi Slovenmi

Vrátíme sa trochu do minulosti. Kresťanstvo sa šírilo napriek prenasledovaniu po celej Rímskej ríši už v 1. storočí. A dostalo sa aj na územie Bratislavy. Na webovej stránke *Bratislavská arcidiecéza/história* sa môžeme dočítať, že „Bratislavský a Devínsky hradný vršok tvorili vysunuté pevnosti severnej hranice Rímskej ríše, zvanéj **Limes Romanus**. Archeologické nálezy” – náhrobné kamene v múzeu Carnuntinum pri Bad Deutsch Altenburg pri Bratislave – „prezradili, že tu pôsobila **kohorta, nazývaná Italská** (v r. 62 odvelená zo Sýrie). Zo Skutkov apoštolov sa dozvedáme, že práve stotník tejto kohorty Kornélius (Sk 10,1) prijal ako prvý pohan spolu so svojimi príbuznými a priateľmi (Sk 10,24) v *Cézarei* krst od sv. apoštola Petra (Sk 10,48). Je možné, že živé kresťanské spoločenstvo sa v tejto kohorte udržalo i naďalej“ Horlivé svedectvo týchto vojakov pravdepodobne priviedlo k živej viere aj niektorých miestnych obyvateľov. Možno

podobný vplyv na miestne obyvatelstvo mohla mať počas výpravy cisára Marka Aurélia na Slovensku aj prítomnosť oveľa väčšieho počtu kresťanov v XII. légii, zvanej *Fulminata*. Vr. 173 v čase sucha vymodlili od Pána Boha zázračný dážď, ktorý zachránil légiiu od porážky alebo smrti smädou.

Podľa tradície hierarchické základy Cirkvi v Panónii položil sv. Andronik, jeden zo 72 učeníkov. Jeho pôsobením vzniklo metropolitné sídlo v druhom najvýznamnejšom meste rímskej provincie Panónie (v jej dolnej časti), v Sirmiu (v Srieme, teraz Sremská Mitrovica vo Vojvodine), ktoré bolo súčasťou rímskeho patriarchátu. Tak vznikla Sriemská cirkevná provincia, do ktorej patrilo viacero biskupstiev, jedno aj v Brigetiu oproti Komárnu na južnej strane Dunaja. Slovania, ktorých pravosť podľa Pavla Jozefa Šafárika a ďalších od nepamäti bola medzi Karpatmi a stredným Dunajom, už od prvého storočia začali v Panónii prijímať kresťanstvo. Z tohto prvého obdobia Sriemskej arcidiecézy sa zachovali na devínskom hradnom návrší základy kresťanskej kaplnky zo 4. alebo 5. stor., ktorá zrejme slúžila rímskym kresťanským vojakom z tamojšej posádky. Mesto Sirmium však v roku 502 dobyli Avari a zničili. Tak

zaniklo aj panónske metropolitné sídlo a duchovnú správu a misie v Panónii, aj medzi Slovenmi, prevzal Aquilejský patriarchát.

Prví Sloveni – starí Slováci, ktorí ako prví spoločne prijali kresťanstvo, žili na južnom okraji Samovej ríše, v okolí Blatného jazera, lebo tu už v 5. stor. pochovávali svojich mŕtvych kresťanským spôsobom. Možno to bolo pričinením sv. Martina (+397), ktorý, podľa nápisu arcibiskupa Martina z portugalskej Bragy, predtým, ako sa stal biskupom v Tours, hlásal pri návšteve svojho rodiska Sabarie (dnešné Szombathely) kresťanstvo aj Slovenom. Podobné výpravy k Slovenom, najmä panónskym, zaiste podnikali aj latinskí misionári zo Sirmia a potom z Aquileje, ako aj grécki misionári z početných kláštorov Jadranu.

(Pokračovanie nabudúce)

ROK VIERY

Najbližšie stretnutie pri katechéze k Roku viery:

2. katechéza 11. november 2012 – *Viera a modlitba* (Mk 11,12-14. 20-25)

V prvej katechéze sme vyjadrili pranie učiť sa reč viery tým, že sa o svojich zážitkoch a skúsenostiach viery budeme deliť v tejto rubrike k Roku viery. Ďakujeme za to, že ste prijali našu prosbu a už viacerí ste prispeli svojimi skúsenosťami (zážitkami) viery.

V strednej kaplnke (pri relikvii sv. Vincenta) je skrinka, do ktorej môžete vhodiť svoj príspevok.

V tomto čísle vám teda s radosťou prinášame už tretí príspevok.

Hovorí matka, ktorá pracuje ako učiteľka.

Moji rodičia ma vychovávali vo viere. No keď som sa vydala a začala som koncom 70. rokov pracovať ako učiteľka, zo strachu o miesto som prestala postupne chodiť do kostola. V takomto duchu som vychovávala aj svoje deti – bez Boha.

Žiaľ, starší syn ešte stále nenašiel cestu k Nemu a veľa sa zaňho modlím. No mladšia dcéra ma po uvoľnení v 90. roku prekvapila po príchode zo školy vetou:

– Mami, chcem chodiť na náboženstvo. Prihlásiš ma?

Bol to pre mňa zlomový moment vo vzťahu k Bohu. S radosťou som jej vyhovelá.

Odvtedy ďakujem denne Pánu Bohu, že ma prostredníctvom dcéry priviedol naspäť k sebe a že sme si jedna druhej dodnes pomocou v živote viery.